

K twojej zesczi,
A raš k nimernej sbožnosczi.

Ty dejsch ten swěty žen swěschisch! taš žejo ten Kněš tych dnow, ten Kněš našchych dnow a našchogo žyweņa k jadnomu kuždemu wot naš. Błowek! daschi sy, chtož zofch, gospodar abo gosposa, syn abo žowka, služabny abo služabna, ga dejsch ty ten swěty žen swěschisch! (2. Mos. 20, 8—11.)

Bog grosy paš tež, až zo schtrofowasch tych, kotarež ten swěty žen wotswěschiju s tym, až woni to pratkowaņe, a jogo słowo sanizuju, ten samy žen taš ako na druge dny želaju, a we grěchach še žywe, won zo jich schtrofowasch s hogņom, kenž nedej hugašony hordowasch (Jer. 17, 27), won zo jich schtrofowasch s hobrubņenim šwojogo Božego słowa (Amos 8). „Chtož Bože słowo ja niz měsch bužo, žejo Lutherus, wot togo bužo wono daško došcž wotstupisch, až won jo nebužo nikula mož namakasch, gaž jo bužo rad měsch kšěsch.“ Bog paš negrosy jano, až won nizi raš tych sanizowarow togo swětego dnja schtrofowasch zo, won schtrofujō jich južo tudy. Tam žechu někotare Israeliteare na šedymy žen wen na polo, mana šberat, a woni nenamakachu niz. Glědaj! niz nenamakasch, to jo juž jadna schtrofa tych sanizowarow togo swětego dnja. Woni še myšle, až wele namakasch a swarbowasch budu, gaž na njezlu želaju; woni paš nenamakaju na šlědku niz, pscheto to, zož ja namakane žarže, še sašej šgubijo a žesto napšchisimo šajžo. Šaden drugi Israelitear, kotaryž na šobotny žen dřevo šberak běšcho, bu na Božu pschilasi kameņowany. Šinšajšchy žen padaju te kameņe